

„În iubire, totul se schimbă,
toate devin însemnate:
dintr-un nimic se naște un
colos.”

- Tudor Arghezi

NĂȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 678
19 - 25 iunie 2024

Reziliența captivă, reziliența înrobirii de neam și, poate, fostă țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Când vom înțelege oare că reziliența din pnrr nu înseamnă nici măcar îndatorare, ci, de-a dreptul, înrobire?... Câte semnale trebuie să mai primim?... Câte sacrificii și umilințe?... Câte metode de supunere? Când vom accepta că sistemul pnrr nu a fost decât

fost distrusă, în care au fost rase din temelii toate „șuruburile” motoarelor economico-financiare industriale autohtone, dar și comerciale, în care ultima sursă de subzistență financiară a țării, mediul de afaceri privat, a fost exterminat, vor fi necesare împrumuturi. Și nu, hienele financiare și cămătarii internaționali cu gulere albe nu s-au așezat acum la gura

izat prin vehicularea lor... Acela de a ne împrumuta. Pentru că despre asta este vorba. Altminteri, ar fi explodat toate instituțiile de măsurare a unor indici oricum dictați politic, geopolitic și, mai ales, geostrategic... Pentru că nu pui ca premiză a acordării de împrumuturi unei țări guvernată de lotri posibilitatea accesării acestor bani (ca împrumut, nu gratuit, nu

un mijloc „încaptivare”? De returnare și a garanței până la ultimul fir de nisip... În care, ceea ce ni s-a dat nu a fost folosit nici măcar ca mecanism pavlovian al domesticirii, cumînțirii, liniștirii și supunerii, nici instrument de creare a unor dependențe (de finanțări viitoare) ori adicții... Ci, un mecanism prin care să se asigure prinderea noastră într-un cerc fără ieșire. Pentru că, în momentul în care vezi alăturate, oficial, guvernamental, slugarnic guvernamental la darea de seamă a raportului de țară către alții, a două instituții (deja concepte macroeconomice pentru viitorul nostru), pnrr și banca mondială este evident că lucrurile au fost puse special în această ordine. Una în care, după banii primiți ca un soi de reziliență captivă, de fapt, pentru a transforma țara într-un uriaș șantier, finanțarea lucrărilor va trebui făcută cu bani din alte surse. Căci, banii din pnrr se vor termina. Fie la propriu, pentru că nu vor fi fost de ajuns, fie la ordin, sub vari motive, pornirea războiului, nevoia umanitară de a-i sprijini pe alții și a ne săpa și îngropa pe noi. Or, banii pentru continuarea programelor de investiții vor trebui aduși de undeva, nu?!... Iar pentru continuarea investițiilor într-o țară care a

sacului pnrr ce stă să se golească. Erau acolo, pentru că erau parte a conceptului.

Și totuși, chiar dacă dezastrul este deja aici, nici un partid parlamentar românesc nu se va grăbi să acuze guvernarea trădătoare a țării pentru alăturarea, lângă sursa „gratuită” de bani a Europei (pnrr), costurile, nu ale refinanțării, ci finanțării continuării dezvoltării prin pnrr. Pentru că, alții ne-au trasat și condiționat alegerea obiectivelor de investiții, de dezvoltare, dar noi vom continua a le finanța prin instituțiile internaționale. Dar nici de acolo nu vor curge banii gratuit... Și nici gărlă... Poate „ca pe gărlă”, dar în modul de captare a unor comisioane de administrare de către guvernarea de țară a partidelor.

Iar un semnal clar îl avem chiar printr-un alt „succes” major al trădării și vânzării de țară de către actuala guvernare... Acela de a fi semnat cu banca mondială posibilitatea accesării a zece la sută din suma de bani neretrasă din împrumuturile BIRD. Zece, apoi douăzeci, jumătate și integral... Pentru că întotdeauna cifrele sunt doar niște cifre, nu?!... Și nu ele sunt „baza”, ci mecanismul creat și legal-

nerambursabil), însăși condiția existenței unei crizei de sistem a țării. „A unei crize/dezastru” așa cum sună amendamentul semnat de finanțele țării cu banca mondială a neviitorului nostru. Evident, doar dacă nu cumva așa a fost gândit mecanismul! Prin prezența la butoane a unei guvernări duale, dezastruoasă, decimatoare, holocaustică la adresa economiei și, curând, a ființei noastre (așa cum era ea cândva, măreață), și condiționată în a primi banii pentru investiții, după epuizarea celor din pnrr, prin implementarea scenariului „de lucru” a ceea ce știe ea să facă mai bine: împingerea țării într-o criză sau un dezastru sistemic și generalizat de incapacitate de plată...

În mod cert, cândva vom înțelege toate acestea... Dar să nu fie aceea înțelegere dată, nu de înțelepciunea de a vedea lucrurile ceva mai devreme, și a-ți crea mecanisme de apărare, ci prin însăși trăirea faptelor... A crizei de sistem de țară, a pauperizării de neam...

Cînd va veni... refluxul...

Maria Diana
Popescu

Atunci să vedeți cîți dintre ștampilații voștri n-au costum de baie! Căci, anul acesta vom face cărare la urne. Localele și europarlamentarele s-au dus, au fost cele mai fraudate alegeri din ultimii zece ani, deci, pînă la alegerile prezidențiale și parlamentare, poftiți în vagoane, tot la clasa a doua! Corupții știuți și neștiuți și-au împărțit între ei consiliile județene și primăriile, iar cînd e vorba de cetățean, s-a zis cu fața lor umană din campanie. Sînt complet dezumanizați ca să priceapă realele probleme ale cetățenilor care alergă amăgiți, ca șoricelii, după firimituri, pe o bandă rulantă, fără să înțeleagă că nu firimiturile sînt problema, ci banda care îi duce cu rapiditate în hău. De atîta timp se cîntă „Deșteaptă-te române!”, dar tot cu personajele care circulă pe contrasens în politică votați. Ați mai avea două șanse mari să vă dezmeticiți: prezidențialele și parlamentarele. Dacă și la acestea alegeți să tremurați ca varga și să aveți doar mărunțiș în buzunar, veți fi în continuare la mîna americanilor și a Bruxelles-ului. Nici americanii nici integratorii europeni nu ne vor binele. Au interesele lor! Am văzut noi vreodată ceva de la ei? Ultimele două runde de alegeri vor hotărî dacă România rămîne în continuare o piesă pe tabla de șah a marilor puteri. Atunci trebuie să decideți dacă vreți să trăiți cu firimiturile de la masa străinilor sau cu mîncarea din traista românească, într-o țară suverană. Șocant este că niciunul din președinții postdecembriști, absolut niciunul, n-a fost președinte pentru România, iar voi v-ați uitat la ei ca la apostolii biblici. Dacă erau președinți pentru România, nu vindeau, nu trădau, nu cedau ce li s-a cerut și nici nu luau ce li s-a băgat pe gît. Hai, plătiți bucuroși, „pensii alimentare” unor primari risipitori și corupți care țin localitățile în șanț, în noroi, întuneric (la sate, primarii croiesc, primarii taie), și unor șefi de consilii județene inerți și dezinteresați de ceea ce este în teritoriu. Atunci cînd va veni refluxul veți vedea clar cîți dintre ștampilații voștri n-au costum de baie! Politica noastră e în delir total. Alegerile au fost întotdeauna niște mascarade, institutele de sondaj electoral și o parte a mass-media s-au vîndut cui dă mai mult, iar majoritatea votanților pun ștampila pe numărul „sarmalelor” electorale. Orice purtător de mandat, insta-

lat prin diabolicul algoritm politic într-un scaun important, uită imediat pentru ce a fost pus acolo. Intrarea în raiul puterii și al banului îi modifică radical gîndirea și morala, apoi excelează în facerea și desfacerea alianțelor de buzunar. În țara noastră doar politicienii mai au „industria” lor de îmbogățire rapidă. Au vîndut industria națională și uite-așa au ajuns milionari, miliardari, ba portocalii, ba galbeni, ba roșii, ba violeți. Iar acum umblă în cele mai luxoase limuzine, au șoferi, vile cît școlile de mari, conturile pline de galbeni, umblă îmbrăcați cu mii de euro, își oblojesc entuziasmul prin țările exotice, iar sănătatea, în clinici din străinătate. Ce, mai contează culoarea partidului? Bani să iasă în „off shore!” Au întins mese mari între ei, au mîncat același borș capitalist și așa s-a dezvoltat ciuperca otrăvitoare a corupției, care nu poate fi stîrpită cu niciun medicament. Cum să-și mai revină din furat și sindrofii, cînd nota de plată îi revine poporului? În fine, trecem în vedere pomelnicul europarlamentarilor, plin de roți de rezervă reșapate și umflate de partidele politice, majoritatea cu bis la mandat, cercetați de-a lungul vremii în dosare penale: Virgil Popescu, scamatorul facturilor la energie, Motreanu, Rareș Bogdan, Dîncu, Manda, Nica, Bena, Hava, Falcă, Tudose, Sturdza-prințul din Carpați, Barna, Voiculescu, Evghenie Tomac în bulletin, pe piața politică, Eugen Tomac, Luis Lazarus, cu numele real, Vicențiu Tuturiga și, Dumnezeu să-i ierte pe nenumiții din listă, scandalagii, sinecuriști, oportuniști de doi bani, incultii și extremiști, care își vor pleca pînă la pămînt capetele în fața imperatorilor europeni precum suspușii lui Suleyman Magnificul. Tastați numele fiecărui europarlamentar pe google, iar în dreptul fiecăruia, cheia, „corupție” și veți găsi eticheta „cercetat penal”. Cred că nu v-ați săturat de corupți, ariviști, trîntori și de alte sinistre personaje care au dat buzna în fotoliile Parlamentului European, să ne reprezintă doar pentru că au adunat niște semnături, pe alocuri false. (...) Regimentul trecut de europarlamentari n-a făcut nimic pentru România! A ars gazul de pomană. La fel și cu noii ieșiți din linia de front a partidelor care au dat din coate să prindă un loc confortabil în Parlamentul European. Gîndiți-vă cu ce sume uriașe sînt plătiți europarlamentarii, drept pentru care funcția în cauză este foarte rîvnită.

Seniorii militari între demnitate și umilință...

Grigore
Stamate

Multe, foarte multe sunt evenimentele din istoria atât de zbuciumată a acestui minunat și excesiv de tolerant popor, în care armata română s-a manifestat cu o tenacitate și un eroism de toată admirația. Imediat, după punerea bazelor moderne ale acesteia, de către marele domnitor Alexandru Ioan Cuza: în războiul de independență a României (1877-1878); apoi, succesiv, în al doilea război balcanic (1913), în Marele Război de Întregire a Neamului Românesc (1916-1919) și în Al Doilea Război Mondial (1941-1945). Aceasta, ca să nu mai socotim toate momentele de grea cumpănă, în care populația scanda: „Armata este cu noi” ori „Să vină Armata!”: la marile cutremure sau la inundațiile catastrofale, precum și contribuția efectivă a militarilor la realizarea importanțelor edificii, chiar în plină „epocă de aur”: Transfăgărășanul, Canalul Dunăre-București, Metroul bucureștean, Casa Poporului etc. Indiferent de grad ori de funcție, militarii români s-au implicat, fără de nicio ezitare, în soluționarea unor inconveniente de ordin strategic, prilej cu care și-au probat neprecupețitul efort și au conferit siguranță patriei și poporului, în slujba cărora s-au pus, cu atâta devotament.

În august 1968, când cinci state din vecinătatea imediată au invadat Cehoslovacia ori în decembrie 1989, când era plănuită dezmembrarea României, valorosul corp de cadre militare (indiferent de ministerul aparținător), potrivit doctrinei de apărare (care niciodată nu trebuie identificată cu persoana cuiva) a dovedit înțelepciunea și diplomația corespunzătoare pentru a nu implica țara în incidente regretabile. Iar, dacă atunci – în acel decembrie sângeros și rece – când forțe ostile românimii, organe de informații special pregătite în operațiuni de destabilizare a ordinii de drept nu au reușit să-și pună în aplicare planurile diabolice de distrugere a României, aceasta s-a datorat aceluiași corp de cadre (adesea nevăzute), care au știut cum să le contracareze intențiile și să prevină declanșarea unui război civil. Aspecte reale, puțin

cunoscute, care la acel moment au fost devansate de seria de emisiuni mediatice dușmănoase și manipulatorii, de scenarii anume regizate și de apariții editoriale speculative, categoric, menite să discrediteze toate categoriile militare, în ideea declanșării unui conflict între armată și securitate (în sarcina cărora s-a inventat peste măsură). Nu s-a

putut, în principal din considerentele sus-menționate, și totul, absolut totul, s-a datorat seniorilor noștri de astăzi (insist: indiferent de structura, din care au făcut parte), care la acea vreme aveau comanda respectivelor compartimente operative, pe care le-au mânăuit (fie și din umbră) cu o pricepere demnă de toată recunoștința.

Din nefericire, spolierea indusă și exagerată a unora dintre aspectele de suprafață, asupra cărora s-a plusat cu o îndârjire antiromânească, a înăbușit adevărata realitate și a deturnat atenția majorității înspre aspecte de „interes imediat”. Iar, cu sprijinul acelorși alogeni – extrem de frustrați de nereușita inițială – în fruntea instituțiilor, inclusiv a armatei și a compartimentelor de interne, au fost ajunși indivizi care, în folos propriu, au călcat în picioare idealuri naționale sfinte, pe care – așa, ca pentru o „acoperire” – le-au pus pe seama aceluși regim de „tristă amintire”. Asta a fost situația atunci și, cel mai probabil, aceasta (am în vedere ce a urmat) a reprezentat „varianta B” a celor care, întotdeauna, ne-au râvnit teritoriul și bogățiile.

Da, cândva, armata țării, poliția, organele de informații și celelalte elemente înregimentate în structuri de tip militar constituiau fala națiunii și reprezentau un serios impediment pentru cei care ar fi atentat la suveranitatea,

independența și integritatea teritorială a României. Atunci, când armata era obligatorie și constituia o adevărată forță de temut, iar numărul celor aflați în serviciu militar activ depășea 300.000 (orice comparație cu efectivele din prezent, chiar dacă unele statistici le ridică la peste 100.000, fiind superfluă). Desigur, cu toate neajunsurile supralicite de

neromâni, care încă sunt puse pe seama militarilor, de către „analști”, care nu au executat nicio zi de armată.

Da, graba cu care s-a acționat pentru epurarea cadrelor valoroase, ca și tăcerea care, intenționat, s-a așternut asupra meritelor lor, este pe cât de condamnată, pe atât de nemeritată, pentru că – la fel de nemeritat – aruncă o pată pe obrazul poporului, care și astăzi, în sondajele privind încrederea în instituțiile statului, o situează armata pe locul frunțas.

Acei bravi ostași, sunt seniorii care, în prezent, suportă o umilință gravă, doar pentru că și-au iubit țara – mai presus decât familia, decât propria lor viață – și pentru că, întotdeauna, au avut îndrăzneala să le fie alături românilor în demersul lor justificat pentru un trai mai bun, pentru liniște și pace, într-o lume mai dreaptă.

Pentru eforturile acestora, conducerea acelor vremuri, indiferent de natura politică, în virtutea înaltelor atribuții încredințate de organismele legiuitoare și în asentimentul poporului, conștient de rolul și necesitatea lor în societate, le-au conferit militarilor, pe bază de contract, o serie de drepturi, ca o contraprestație la suita de obligații și privațiuni la care au fost supuși. Drepturi, pe care, guvernele de după anii 1990 – odată cu reducerea efectivelor și distrugerea tehnicii de luptă de

proveniență românească – le-au diminuat considerabil. Adesea, fără de nicio noimă, chiar în dauna legii, aservind țara unor interese străine de cel național și întreținând, adesea fără asentimentul poporului, unitățile altora, care se grăbesc să-și apere propriile interese, chiar și pe teritoriu românesc. Fără de nicio remușcare ori

considerație, ca și când Grădina Maicii Domnului le-ar fi fost pusă la dispoziție prin nu știu ce fel de pronie.

Concomitent, prin nepermise mistificări, pentru a-și justifica noua manifestare, atitudinea și obediența – prin acea parte a mass-mediei aservită străinătății – s-a promovat o intensă campanie de denigrare a corpului militar, lovind, deopotrivă, atât partea activă, cât și pe cea în rezervă. Acțiuni care, sub atenta încurajare și alimentare din exterior, s-au extins treptat asupra întregului sistem de siguranță și de ordine publică, încât astăzi profesia de militar este pusă într-un cântar, care arar mai deservește și interesele națiunii. Pentru că eroii noștri de azi – sau, mai exact, ai lor – se afirmă pe teatre de operațiuni care, adesea, nu au nicio legătură cu dispozițiile constituționale românești. De aici, și desconsiderarea, pe care, din nefericire, cei în activitate o resimt cu totul altfel; ori, dacă o resimt, se ascund, precum lașii, sub paravanul „ocrotitor” al altor doctrine. Așa s-a ajuns la acea gravă nerecunoștință din partea unora, care nu vor sau nu pot gândi dincolo de aprecierea de moment, desconsiderându-i pe foștii lor comandanți ori pe camarazii trecuți, potrivit unui alt fel de statut, în rezervă sau în retragere. Iar de aici, și aberațiile care inundă spațiul virtual, prin care se induc fel de fel de idei menite să producă o ruptură

între categoriile sociale, în-deosebi față de militari. Poveștile despre „pensiile nesimțite” sunt promovate cu atâta nerușinare și cu atât dispreț, încât până și între cei în rezervă și în retragere au apărut contrarietăți. Pentru că nimeni nu se mai preocupă să le demonstreze că, în prezent, prestația unora dintre cei care conduc (hai să zicem: cei care au condus) – de la cel mai înalt nivel – sistemul militar, este deplorabilă; fapt, ce se repercutează negativ asupra tuturor contingentelor active, în rezervă ori în retragere.

Din nefericire, odată cu degradarea structurilor și nesocotirea unor norme legale instituite în timp îndelungat, precum și prin implantarea în organismul cândva sănătos al armatei, al poliției și al altor elemente de ordine și siguranță națională a arivismului, obedienței, inculturii și a mai tuturor racilelor – care niciodată nu au fost caracteristice poporului român – se riscă afectarea gravă a însăși existenței neamului românesc. Dar, cine să mai observe și o asemenea stare, când interesele altora capătă prioritate în fața oricărei tendințe naționale, firești, de redresare și de revenire grabnică la tradițional și la normalitate.

Pe un asemenea fond, au proliferat atitudinile antinaționale, alogeni au prins curaj și, cu fiecare zi în adaos, mușcă din mâna care îi hrănește; în timp ce „aliații” se „mândresc” cu un „întovărășit”, pe care-l pot manevra și dirija la liberă alegere. Și, toate acestea, din cea mai simplă motivație: vrem ori nu vrem să acceptăm, armata română, ca și celelalte elemente – care nu mai sunt reunite în vreun sistem organizat de apărare – nu mai prezintă importanță, când teritoriul românesc este împânzit de trupe și tehnică străină. Iată, de ce nu mai trebuie să surprindă pe nimeni că plaiurile mioritice pot deveni oricând un teatru de război, dincolo de scena căruia, mai marii lumii se pot desfăta cu un „grandios” spectacol, aducător de mari profituri.

(continuare în pagina a 4 a)

(urmărire din pagina a 3 a)

Între timp, pentru a se șterge orice urmă de demnitate, în mai toate planurile, se intensifică acțiunile de ponegrire și îndepărtare a poporului român de sigurul apărător atestat de istorie: armata activă și rezerva sa, încă validă, în caz de necesitate. Și, ca să se elimine orice posibilitate de încredere în acestea, la fel se procedează cu celelalte forțe de interne și cu serviciile de informații, în sarcina cărora se nascocesc năzdrăvăni, în același scop, vădit denigrator. Chestiuni grave, ce știrbesc autoritatea românească în multiple planuri și care o înjosesc în fața populației, grabnic predispuși la interpretări; cu deosebire, a tinerilor, prea puțin avizați în asemenea escamotări.

Cu doar câteva zile în urmă – în speranța că se va găsi cineva, dintre potențaii puterii, care să le elimine nedreptățile și să echilibreze cumva balanța care se înclină, din ce în ce mai mult, înspre inechitate – o masă însemnată de rezerviști (n-are importanță numărul, ci manifestarea, ca atare), care nicicând n-ar fi trebuit să fie forțată de realitatea unor fapte îngrijorătoare, se deplasa disciplinat înspre sediul guvernamental din Piața Victoriei. Scopul era să-și apere cumva drepturile, respectiv acele stricte obligații de stat, pe care actualii, ca și foștii responsabili de starea armatei și a rezervei sale, le-au trimis în desuetudine. În majoritate însă – cum înșiși o afirmă – nu au venit, așa, doar pentru a-și „rotunji” pensia cum sunt tentați unii să mai creadă (fără să ia seama că, între cuantumulurile reale, pentru aceleași servicii în slujba țării, decalajul este undeva de la 1/20) – ci și pentru acele deziderate majore, care privesc nemijlocit soarta țării. Acum, când se insistă pe implicarea României într-un război, în care se învâlmășesc interese ce presupun apărarea unor drepturi, care niciodată nu vor fi de folos românesc. Pentru că, înainte de orice avantaj personal, militarii de carieră au pus și încă mai pun interesele generale la loc de frunte și nu le este deloc indiferent ce se întâmplă dincolo de cortina, în dosul căreia acestea sunt scoase la mezzat (mare atenție cu ce va ieși în în-

tâmpinarea celor interesați șeful statului la summitul de la Vilnius, din luna aceasta). Indiferent de vârstă, persoane cu sănătatea măcinată adânc de boli profesionale și dezgustate de neîmplinirea idealurilor, prin care sperau ca evenimentele din decembrie 1989, să le situeze patria printre cele mai sigure state din Europa, din mai toate punctele de vedere (atunci,

când România nu mai era îndatorată cuiva) suportă azi o dezamăgire de nedescris. Umilința la care sunt supuși, de peste trei decenii, nu le-a afectat însă acel simțământ nobil și sfânt, ce se numește onoare, după cum nici angajamentele asumate în considerarea jurământului militar și a celor depuse sub drapelul patriei. Și, ca buni patrioți, încă speră în mai bine, dacă nu pentru ei, atunci pentru urmași, pentru țara aceasta, încă a noastră (așa ne place să credem), care merită mult mai mult, decât să fie despuată de tot ce reprezintă avuție națională.

I-am urmărit atent, cu privirea cunoscătorului, care le-a împărtășit considerațiile aproape o jumătate de veac, și nu pot spune că nu m-a încercat un sentiment amar, de inchiitudine, când i-am observat cum – în pofida oricărui afecțiunii fizice, ca și a unei călduri insuportabile – se străduiau să se deplaseze cu fruntea sus și cu pas ferm. Și, la fel, cum se salutau voios, camaraderește, și cât se bucurau de revederea celorlalți și cum, în privirile lor pline de înțelegere, acordau credit unor indivizi, cărora nu le pasă nicidecum de soarta tuturor. Prea multe sunt cărțile, cu care se pariază interesul româ-

nesc, ca la masa de joc să mai aibă loc și chestiuni atât de simple și „elementare”, care nu se regăsesc nici-cum în doctrina sub umbrela căreia suntem năpădiți de obligații și prea puțin de avantaje. Unde, ca parteneri – cum ne considerăm – nu mâncăm toți aceeași pâine, chiar dacă este dospită în grâu românesc; căci, egalitatea de tratament între cei puternici și aspiranți rămâne

for „ever” un deziderat. Dar, cum umilința la care este supus acest popor, în propria grădină, excede orice apreciere, ce mai contează o rezervă (fie ea și armată), în condițiile în care țara, de ceva timp, este tributară altora, care ne oferă asigurări ferme, că atâta timp cât le vom fi de folos – ca forță umană și, desigur, ca resursă materială – nimic nu ne poate atinge.

Cât despre demnitate, nicio pricopseală: o simplă calitate, pentru unii și o înaltă autoritate, pentru alții; iar, între cele două talere ale balanței – așa, ca pentru echilibru – umilința. Umilința generală, a noastră a tuturor, ca un bonus care, treptat, dar sigur, estompează orice alt simțământ românesc.

Acolo, pe caldarămul încins al neputinței din Piața Victoriei, am avut deosebita onoare să mă întâlnesc cu oameni mari – în adevăratul înțeles al cuvântului – cu personalități, care au comandat armate, mari unități și unități, cu stat-majoriști de excepție, cu șefi de inspectorate, cu polițiști de un înalt profesionalism, cu atâția ofițeri și subofițeri (inclusiv, de la penitenciare), a căror prestație a colorat atât de frumos activitatea unor ministere și comandamente.

Și, mărturisesc: mi-a fost atât de greu să accept

că, în respectiva ipostază, parcă toți se jenau că au fost nevoiți să se întâlnească într-o asemenea nefericită împrejurare. Iar, dacă pentru majoritatea celor care privesc lucrurile dintr-o laterală, fără să aibă habar de ce urmează să se întâmple, militarii aceștia chiar conștientizează nevoile țării și, în plus, încă le pot fi de folos celor de la vârful puterii, pentru că au

pregătirea, experiența și înțelepciunea atât de necesare în contextul în care în apropierea frontierelor scânteiază pericolul unui război devastator. Dar, nimic din toate acestea, pentru că, în obtuzitatea minții (nu a tuturor, ca să nu exagerăm), unii mai cred că atâta vreme cât suntem sub apanajul cuiva, nimic nu ne poate atinge.

Deșarte speranțe! Istoria, care acum nu se prea mai învață în școli, istoria artei militare, care a fost eradicată definitiv din spațiul academic, în favoarea unei altfel de „istorie”, ne-ar demonstra cu totul altceva. Dar, până la urmă, dacă este să fim corecți, nu trebuie multă strădanie, ca să observăm cam ce s-a întâmplat pe acolo, pe unde ce-i care s-au erijat în unicii „apărători ai democrației” au intervenit. Până și Ucraina ne oferă un edificator exemplu și nu ne rămâne decât să luăm bine aminte. Asta – să se înțeleagă, la fel de bine – nu înseamnă că repudiem, din start, alianțele militare ori uniunile de tip economic (care ar trebui să se rezume doar la acest obiectiv „economic”), sub condiția de a nu se erija cineva, din interiorul „aliat”, deasupra celorlalți. Iată, de ce ne îngrijorează atât de tare afirmația comandantului suprem al Armatei române,

potrivit căruia, summitul de la Vilnius: „are mize importante, care țin de prioritățile noastre de politică și de securitate”. Pentru că, adesea, nici noi, militarii, nu reușim să-i descifrăm intențiile; cu deosebire, atunci când consultarea națională e trecută în plan secund.

Citeam undeva, într-un editorial, că „România este o țară care și-a pierdut demnitatea. Și nu a pierdut-o în timpul turcilor, așa cum nu a pierdut-o nici în timpul fanarioșilor și nici măcar al comuniștilor”; iar, „acum, când nu e nicio cizmă vizibilă pe gâtul nostru (aici, am serioase rețineri – n.n.), când suntem în poziții care să ne permită să facem istorie (idem – n.n.), trăim cel mai mare declin al demnității noastre din toată istoria”. Departe de mine achiesarea la etichetarea înfiorătoare, dar pot să vă asigur că, până și în nedreapta umilință, la care sunt supuși, fără de niciun respect, majoritatea personalului militar și a celor asimilați acestuia, în rezervă ori în retragere, încă nu și-a pierdut demnitatea. Educația primită, nivelul superior de instruire, înaltele comandamente morale și de credință, dragostea necondiționată față de patrie și popor nu le permit așa ceva, independent de orice altă considerație.

Față de o asemenea realitate, la rândul-mi, mă întreb și-i întreb și pe cei cu atribuții exprese în referire la apărarea țării și a poporului român, pe comandanții și șefii actuali, care-și desfid foștii camarazi, ca și pe comandanții care le-au pus arma în mână, și se umilesc în fața unor străini, care nicicând nu vor gândi românește: Domnilor, când și unde ne-am pierdut noi, militarii, demnitatea? Iar, dacă veți aștepta răspunsul până când, la rândul-vă, veți ajunge și voi seniori – cu toate decorațiile din teatre de operații îndepărtate – vă asigur, că atunci va fi prea târziu. Și pentru voi și, din nefericire, și pentru patria lăsată de izbeliște. Doamne ocrotește-i pe români

O masă amorfă de carne de tun: marele foc dintr-o Mare Neagră devenită sângerie...

Cezar Adonis
Mihalache

Grija guvernanților noștri nu este nicidecum aceea că, în zona perimetrului de exploatare a gazelor românești din Marea Neagră, ne-ar putea aprinde rușii, la propriu, un mare foc... Pentru că nu-i interesează coordonata de securitate pentru noi în zona de litoral ce ar putea fi afectată. Mai ales când vizează deschiderea unei industrii cu risc maxim chiar în preajma unei arii tot mai extinse de război... Una ce nu va rămâne pe loc, ci, în perspectiva împingerii din zona inițială a apelor internaționale a frontului și conflictelor armate dintre statele de sub UE-NATO și Rusia, se va extinde masiv prin „revărsarea” spre țarmuri... Fără a mai ține cont de contururile de granițe și nici de dreptul maritim internațional... Pentru că, practic, se va pune o țintă chiar pe zona românească de coastă, pe Marea Neagră, pe instalațiile ce se vor ridica în perimetrul „Neptun Deep”

(și să nu ne trezim cu un „Neptun Deep War”) și, în cele din urmă, la propriu, pe resursele de gaz ce ar putea să se aprindă și să ardă mult timp necontrolat la prima rachetă, mină sau dronă subacvatică mai mult sau mai puțin „rătăcită”. Pentru că niciodată nu proiectezi o structură industrială de risc major în zona, nu doar de posibil front extins, ci de foc deschis...

Dar atenția, cu atât mai puțin preocuparea!, guvernanților nu se îndreaptă nicidecum spre protejarea țării și a populației... Mai importante sunt încasările din ceea ce ar mai putea vinde... Din ce ceea vor da altora, nu nevoilor casnice și necesităților industriale ale României. Pentru că noi suntem scoși din calculul de consum al propriului gaz chiar de către guvernanți... Și suntem trimiși, ca preludiu al stării de subzistență ce va urma, să căutăm sticle de plastic prin gunoaie, în timp ce dăm din avuția noastră refugiaților, ucrainenilor și altor „înfășurați” în „burke”, „hi-

jaburi” și alte felurite fularecearșaf... Pentru noi se taie totul la sânge, se impozitează, se fiscalizează, și nu doar pentru nevoile țării, restricționându-se energetic, din motive ecologiste tot mai puerile, tot ceea ar mai putea utiliza gazul drept combustibil, întâi la nivel industrial, apoi și casnic. Mai mult, legislația exploatarei din Marea Neagră este modificată fățiș pentru a fi scut pentru alții în exportul resurselor noastre, grija guvernanților fiind aceea de a asigura „uniformitatea tarifelor vamale și accizelor”. Or, dacă acest gaz ar fi pentru noi, nu am vorbi despre tarife vamale, nu?!... Și nu am trasa din pix zonele de delimitare teritoriale, maritime „de contigență”.

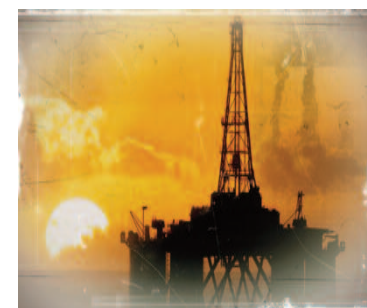
În fond, nici un guvern al unei țări aflate lângă o zonă de război, predictibil a deveni o țintă, dar și o posibilă arie de conflict, cel puțin parțial, nu ar sta, la acest răboj ce numără zilele de pace și acalmie rămase inclusiv nouă, pentru a face socoteli de uniformizare valutară... Ci, dintr-o minimă grijă față de țară, ar

trebui să pregătească mecanismele de protecție, de asigurare a securității zonei de litoral...

Dar, din nou, noi contăm cel mai puțin pentru guvernanți... Iar realitatea este că, prin punerea țării în jugul de colonie al Ucrainei (și abia apoi, și poate doar prin acesta, a UE), românii devin, cu fiecă zi ce trece fără a se ridica, o masă amorfă aproape ambalată în hârtia morții... O masă amorfă de carne de tun. Și atât. Fără copârșee... Pentru că, dacă va fi un mod în care vom beneficia de gazele extrase din rezervele noastre va fi doar prin tonele de importuri dintr-o Ucraină ce se va dezvolta industrial. Iar noi vom deveni, dintr-o piață cândva de consum una gata consumată, epuizată... Epuizată în și de absurdul situației de a deschide o exploatare cu risc major într-o zonă, nu doar aflată aproape de un război în derulare, ci pe drumul acestuia, prin minele ce rătăcesc pe Marea Neagră, dar și prin cătarea la care ne-am înhămat de vii într-o moarte în urma căreia nu vom primi

nici elogi, nici ferepare, nici recviemuri. Mai ales dinspre un stat ce ne va folosi fiecare picătură de resursă și care, deja, ne-a pus într-o cușcă de slugă, prin interzicerea transportului de cereale sub pavilion românesc din danele de la Odesa...

Să ne privim în ochi și să recunoaștem! De atâta trădare și nepăsare de ființa noastră nu am fi avut parte nici de eram noi cei de pe linia Herței, cei executați cu revolverele la tâmpla unei istorii hidoase, nu prin repetarea ei, ci prin aceia ce permit reinserarea ororilor, fie și sub alte farduri și cosmetice... În fond, mortul, machiat ori nemachiat post-mortem, tot cadavru rămâne...

Sensul eminentamente amăgitor al votului „democratic”...

George
Petrovai

Cu siguranță că unii cititori vor fi surprinși că am pus termenul democratic între ghilimele. Da, căci el, care reprezintă coloana vertebrală a aparențialei democrații moderne, este în fond o imensă păcăleală pentru cei mulți și o neconținută aflare în treabă pentru catindații, din ce în ce mai numeroși și mai necalificați, la funcțiile decizionale din comunități (comune, orașe, municipii, județe, landuri), state și conglomerate suprastatale de tipul Uniunii Europene. Mai întâi că democrația sau puterea poporului nu este invenția occidentalilor (englezi, francezi, germani, italieni), ci a minților luminate din orașele-state antice grecești, unde se aplica în mod direct: aspirantul la puterea politico-juridică din respectivul stătuleț (Atena, Sparta etc.) își expunea ideile în auzul concetățenilor din Agoră, care pe loc îl confirmau în postul vizat prin aplauze sau, dimpotrivă, îl izgoneau prin huiduieli. Desigur, marile entități sociale de felul popoarelor și națiunilor moderne, care cuprind zeci și sute de milioane de indivizi, nu pot ben-

eficia de avantajele democrației directe, ci de multiplele dezavantaje (demagogie, minciună, necinste, impostură) ale democrației reprezentative, masele de cetățeni-alegători (și nu numai) fiind prezente în forurile legislative și executive ale comunității (președinți de consilii județene, primari, consilieri) și ale statului la vedere (președintele țării, senatori, deputați, miniștri) prin componenta eminentamente cantitativă a împuternicirii dată de votul cetățenesc. Fiind vorba de o delegare pe perioada unui mandat de patru sau cinci ani, se subînțelege că alesul sau împuternicitul politic ar trebui să fie trup și suflet de partea și la dispoziția comunității care l-a onorat cu încrederea ei, pentru că din taxele și impozitele plătite de anonimi, el și familia/clanul de care ține are/au parte de un trai pe picior mare: leafă ciocoiască, mașină bengoasă, casă fătoasă, vacanțe pe meleaguri exotice, lanț de aur la gât de taur ș.a.m.d.

Numai că aproape toțiăștia, cu studii la plesneală și incultură direct proporțională cu neomenia parvenitismului, în foarte scurt timp se dau pe brazda mizerabilismului politic: știu

doar de drepturile lor și ale ciracilor (noi avantaje financiare și materiale, votate la iuțea și în unanimitate), însă – până la viitoarea campanie – prea puțin le pasă de drepturile constituționale și trebuințele firești ale concetățenilor resemnați. De-abia atunci își amintesc că nedemnul lor viitor depinde de votul maselor de oropsiți, așa că fac rost de bani ca să le dea niște firmături, precum la începutul arhiplinului an electoral 2024, când, spre deosebire de „rotativii” liberali, pesediștii le-au dat o parte din ceea ce prevede Legea indexării (creșterea pensiilor și lefurilor cu rata reală a inflației). De altminteri, acest mizilic (evident, comparativ cu nerușinatele venituri ale baștanilor) și promisiunea ciolacilor de recalculare, implicite de creștere a celor mai multe pensii de la 1 septembrie, constituie logica explicație că, la alegerile din 9 iunie a.c., formațiunea pesedistă a înregistrat un semnificativ spor de voturi și trofee politice față de anul 2020.

În pofida acestor lucruri arhidezbătute în presă (chiar eu am scris mai multe texte) și lesne deductibile de tot omul cu niscaiva discernământ, mulți dintre semenii noștri nu numai că

susțin cu înverșunare că „votul este mai tare ca glonțul” și că ei, ca exemplari cetățeni (sic!), n-au ratat niciun scrutin postdecembrist (cu rezultatele pe care le vedem, adaug eu), dar – nesinchisindu-se de struțocămila rostită (veritabilă „contradictio in adjecto”) – pretind că votul trebuie văzut și tratat de toți alegătorii ca un drept obligatoriu! Căci, afirmă aldeăștia, din cauza absenteiștilor treburile merg ca naiba pe meleagurile noastre, nicidecum din vina aleșilor mari și mici, care, în cele peste trei decenii, au fost schimbați cu mult zel „democratic”, așa încât „boborul” să-și poată continua bătuta pe loc. Iar eu spun că la bolșevici prezența la vot obligatoriu (!) a fost întotdeauna peste 90%, însă n-am știre ca treburile să fi mers șnur măcar într-un compartiment de activitate!...

Mă rog, de ce respect față de vot se poate vorbi la noi, când – la referendumul din 2009 – românii (circa opt milioane) au dorit un parlament unicameral cu maximum 300 de aleși, iar voința lor (autoritatea supremă și indiscutabilă într-o democrație neoriginală) nu s-a pus în practică nici măcar după 15 ani?! Dar iată ce ne spun

doi oameni de cultură și doi lideri politici despre vot și democrație: 1)Marele scriitor american Mark Twain: „Dacă prin votul nostru am putea să schimbăm ceva, nimeni nu ne-ar lăsa să votăm”; 2)Filosoful francez Henri Bergson apreciază democrația ca fiind „Singura formă de guvernământ compatibilă cu libertatea și demnitatea umană”, însă cu următorul viciu incurabil: „N-are criterii de selecțiune a valorilor”; 3)Winston Churchill, premierul Marii Britanii, știa că democrația este o formă grozav de imperfectă de guvernământ, dar cerea de la cusurgii una mai bună în care să creadă; 4)Iosif Vissarionovici Stalin: „Nu contează câți cetățeni votează, ci doar cine numără voturile”.

N.B.: Nu-i așa că toate alegerile noastre post-decembriste, cu prezența la vot în jur de 50 la sută și – deci – cu aleși cu o legitimitate discutabilă, se conduc după cinicul principiu stalinist? În plus, alegerile comasate din 9 iunie a.c. confirmă zisa cu „Aceeși Mărie, dar cu altă pălărie” (schimbări formale pe un fond intact)...